

SENTI/ MENTÁLNÍ ROMÁN

BIANCA
BELLOVÁ

HOST

SENTI/
MENTÁLNÍ
ROMÁN

SENTI/
MENTÁLNÍ
ROMÁN

HOST
BRNO 2018

BIANCA BELLOVÁ

© Bianca Bellová, 2018

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2018 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-355-5 (PDF)

ISBN 978-80-7577-356-2 (ePUB)

ISBN 978-80-7577-357-9 (MobiPocket)

Věnováno tátovi

...vzpomíná na zmizelá léta,
jako by se díval
přes zaprášenou okenní tabulku.
Vidí minulost,
ale uchopit ji nedokáže.
A všechno je tak
rozmazané a nejasné...

Kar-wai Wong, *Stvoření pro lásku*

Obloha tmavne před očima, jako byste si do vany lili inkoust. Je mi sedm. Najednou je úplné ticho a začne se zvedat vítr. Krajina vojenského újezdu je plochá jako obětní oltář. Mrak se zastaví přímo nade mnou. Uvidím svůj odraz ve vitrině zelinářského obchodu; vlasy na hlavě mi stojí. Ulice, kterými probíhám, jsou vylištěné; všichni dávno sedí doma, ukrytí. Na tribuně, připravené na zítřejší prvomájový průvod, se třepotají transparenty a při každém šlehnutí zasyčí. VŠECHNU MOC PRACUJÍCÍMU LIDU! SE SOVĚTSKÝM SVAZEM NA VĚČNÉ ČASY. Zbavuju se zátěže a zahazuju přívěs s nápisem *Pepsi*. Červený angličák *Matchbox Made in Macao* si tisknu na prsa a běžím jako Michael Johnson.

První blesk rozčísne břicho mraku a vystoupí z něj jednodolitá stěna vody. Běžím a rázem mám vody po kotníky. Lapám po dechu, topím se. Promočené triko se mi lepí na tělo a váží asi metrák. Ale to ještě jde. To je ještě pohoda. Opravdovej tanec začne, když kolem mě začnou jebat blesky. Oslepují mě, a tak se konečně zastavím. Zdá se mi, že mi hoří vlasy. Mezi hřměním není žádná pauza, je to jednodlitý zvuk, který mě dočista ohlušil. Stojím a ječím; řvu tak, že mě přes ten rachot slyší i báby, které zavírají všechna okna a nevěřicně hledí ven. Vůbec mě v té vodě neviděly, jenom mě v tom hukotu slyšely křičet. Jedna pak do protokolu uvedla, že měla za to, „že slyší dítě bouře“, a pak kvůli tomu měla problémy s místním politrukem.

Transparenty o pracujícím lidu urval vítr a odnesl je někam do prdele. Až po dvaceti letech mi došlo, že jsem tehdy stál v epicentru bouře.

Bylo zvláštní, že ten byt vypadal, přes všechen ten chaos a nepořádek, tak nějak v pořádku. Jako byt člověka, který se smrtí počítá den za dnem a nechce, aby ten, kdo to tu bude vyklízet,

narazil na něco nepatřičného, sbírku pornografie třebaš, nebo plesnivý rohlíky mezi ponožkami. Ví bůh, co všechno by našli u mě doma, kdyby na mě zítra cestou do práce spadla cihla.

Vždycky jsem tušila, že to tak dopadne, i když nejspíš ne víc než jen podvědomě. Po všech těch letech toho „na ten hrnek vůbec nesahej“, „radši ho necháme na polici“, „je to poslední památka na Elišku“, „ten nemůžeme dát ani návštěvě“ bylo jasné, že se dřív nebo později rozbije. Teď tu přede mnou leží, unikátní design sedmdesátých let s hnědým a oranžovým abstraktním květinovým vzorem, rozbitý na fragmenty, některé střepy se ještě vyzývavě pohupují, jako by na mě dvojznačně pomrkávaly: „My věděly, že to takhle dopadne.“

Trochu jsem vyjekla a to mě překvapilo. Abyste rozuměli, mám to vždycky pod kontrolou a projevy sníženého sebeovládání mě odpuzují. Nikdy bych například neudělala tři vykřičníky. Dokonce i třeba větu „Paní, hoří vám vlasy“ bych nejspíš řekla decentně a bez zvýšení hlasu, oznamovacím tónem. Ne že by to ve mně občas nežhnulo jako ve sklářský peci. Ale člověk by měl mít důstojnost. Proto mě tak překvapilo, že mi utekl ten výkřik. Že to pro mě tolik znamená. Protože to rozhodně nebyla poslední památka na Elišku. Byt byl památek na ni tak plný, že člověk musel kolikrát vyjít z místnosti, aby se otočil: půltucet malířských stojanů, desítky pláten v různých fázích dokončení, akvarely, krabice plné tub s vyschlými olejovými barvami, dokonce všechny velikonoční kraslice, který kdy namalovala.

Ono ani s těma návštěvama to nebylo tak horký. Kdysi se tudy prohnaly všechny tetky ze severu, které kdy zavítaly do Prahy, a to pak na nás máma volala „holky, podťte se ukázat“, a my na sebe s Eliškou v našem pokoji začaly koulet očima, ale nakonec jsme se došouraly do kuchyně, kde nějaká ta paní vykřikla „ježiši, ty jsou velký, dyť to ani nejní možný!“, vtiskla nám každé do dlaně čokoládu Barila s obrázkem motýla na obalu a já jsem pak mohla odejít, zatímco Eliška musela přinést ukázat své